

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

na posiedzeniu w sprawie **P. B.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k.

w przedmiocie dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 4 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

**kasację pozostawić bez rozpoznania, a kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2014 r., sygn. II K [...], uznał P. B. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych w wysokości określonej na kwotę 30 złotych. Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres dwóch lat próby.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę P. B., Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2014r., sygn. akt II Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od tego wyroku Sądu Okręgowego w K., kasację złożył obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego, mającego

postać obrazy art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k., poprzez błędne jego zastosowanie w sytuacji braku świadomości P. B., iż działaniem swym pomaga innej osobie do popełnienia czynu zabronionego oraz art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. poprzez uznanie, że miał świadomość udzielania pomocy podmiotowi przestępstwa indywidualnego, w sytuacji gdy nie uświadamiał sobie oraz nie wiedział, że okoliczność osobista dotycząca tego podmiotu stanowi znamię czynu zabronionego, a nadto rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego postać: obrazy art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez zaniechanie dokładnego określenia przypisanego mu czynu w zakresie daty popełnienia przestępstwa; obrazy art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażające się w uznaniu za wiarygodne zeznań wskazanego w kasacji świadka przy jednoczesnej dyskredytacji wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków obrony; obrazy art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającej na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego szeregu wątpliwości wynikających z zeznań świadków, w sytuacji nie wyjaśnienia, w wyniku zaniechania przeprowadzenia dokładnego postępowania dowodowego, istotnych, mających znaczenie dla sprawy okoliczności, a nadto obrazy artykułu 8 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa polegającego na pomocnictwie do przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. pomimo, że podmiot, któremu miał udzielić pomocy został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. B., bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. II WKK [...], po stwierdzeniu, iż kasacja ta odpowiada warunkom formalnym, została ona przyjęta przez Sąd Okręgowy w K.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w T. w pisemnej odpowiedzi na kasację, wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania, gdyż jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Autor kasacji, adw. G.C. – obrońca z wyboru skazanego P.B., prawdopodobnie zapomniał, że w myśl art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k., wyrok sądu

odwoławczego może być zaskarżony na korzyść skazanego bez ograniczeń tylko wtedy, gdy orzeczono nim karę pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, a w innych wypadkach wyłącznie w razie podniesienia uchybień z art. 439 k.p.k. W kasacji niniejszej tych ostatnich zarzutów - mimo że dotyczy ona wyroku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności - jednak nie wysunięto. Tym samym kasacja ta, w realiach przedmiotowej sprawy, jest skargą niedopuszczalną i nie powinna być przyjęta w sądzie odwoławczym. Skoro ją jednak przyjęto i przekazano Sądowi Najwyższemu, podlega ona pozostawieniu bez rozpoznania, zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.